

SÕJAHÜÜD

PÄASTEARMEE AMETLIK

HÄÄLEKANDJA EESTIS

Nr. 112

November 1938

10. aastakäik.

Sügismõtteid.

Kirjutanud major C. F. Dahl.

Sügis on tulnud. Lehed on langenud. Puud seisavad paljalt, ja iga uus tuulehoog viib kaasa veel viimseid lehti, mis senini jaksanud püsida ajal. Eluvõim on nõrkenud puust, tal ei ole enam jõudu pidada kinni oma ehteid. Ojakese, mis vast nii vabalt voolas pöösaste vahel, on esimene jää sidunud. Ta mõnus sorin on vaikinud. Ilusad rohelised kaldad on muutunud hallideks ja elutumateks. Linnudki, kes metsa täitsid oma röömsa lauluga, on lahkunud. Elu on kadunud kõikjalt. Sünged, päikeseta ja külmad päevad, pikad ja pimedad öhtud ei meelita enam kedagi istuma puude alla.

Sügis paneb oma märgi ka inimeste meeleolule ja tundeile. On nii kui mingisugune süngeloor ei langeks ainult looduse üle, vaid ka meie enesete üle. Surm looduses toob meisse mingisuguse õudse tunde. Ehk see on sellepärast, et kõik meenutab meile kaduvust. Keegi noor neiu nimetas kord oma kevadest ja elavat meeleolu maikuu-tunneteks. Nüüd aga võime rääkida novembrikuu-tunnetest, mis on täielik vastand eelmisele. Kõik see aga juhib meie mõtete targa Saalomoni sõnadele: „Mõtle oma Loojale oma nooruses, enne kui veel ei ole tulnud kurjad päevad, ja aastad ligi ei saanud, kui sa ütled: Need ei ole mitte mu meele pärast; Enne kui päike ja valgus pimedaks läheb, ka kuu ja tähed; ja vihma järele pilved jälle tulevad.“

Ka meie elus tuleb sügis — aeg, mil kõik ei ole enam nii täis valgust ja mõnu; aeg, mil sügistunded kestavad aasta ümber, mil mõtted kaduvusest ja surmast tungivad ikka lähemale, selle asemel, et nad kaoksikid kevadel. Aeg, kui ka

(Lõpp 2. lehek.)

PÄASTARMEE

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti peakorter, Tallinn, Tatarli 30—2.
(Telef. 419-68).

meie oleme sunnitud puistma maha oma iluduse, mil ka meie elujõud nõrkeb ja külm kangestab meid.

Agasügis ei ole ainult pimeduse, öndsuse ja kaduvuse aeg. Sügis on ka küpsenud vilja aeg. Rõõm oma töötulemuste üle täidab selle meelt, kes külvab kevadel. Surm looduses ei hirmuta põllumeest; sest tema salsed on täis head vilja. Ta istub rahulikult oma soojas toas ja naudib. Sügis toob talle peale vilja ka puhkust. Ta ei ole sugugi kurb sügise üle. Vana mõttetark käsib meid mõelda oma Loojale *enne* kui sügis tuleb meie elus, nooruses — kevadel — et meie jõuaksime külvata, nii et sügis ei hirmutaks meid. Meie võime elada nii, et kui saabub meie elusigis, me võime naudida oma elu töötulemustest ja puhata kasuliku eluvaeva järele.

On hea, kui võime vanadel päevadel hakata mõtlema oma Loojale ja saada temalt vanaduse-troosti, ent siis on külviaeg möödus ja meie peame vastu võtma need viljad, mida oleme külvanud oma elu kestes, ehkki meie meeleldi unustaksime selle külvi. Sügis on selline, milline kevad olnud — ka meie elus.

Kesk looduse surma ja süngust seisab aga meie pildil kirik, tuletades meelde, et kõik surm on vaid ajutine. Surm looduses kestab ainult mõni kuu, ja ta peab jälle aset andma elule — ülestõusmisele. Nõnda ka talv, mis järgneb meie elusügisele, surmakülmu peab jälle kord taganema eluülestõusmise eest. Kui see kevad on ilus, mis järgneb mõnekuulisele surmale, kui ilus on siis see kevad, mis järgneb nii kauakestvale surmale.

On aga asjata oodata, et lilled või villajapud kasvaksid kevadel seal, kuhu sügisel jäid ohakajuured või umbrohusemned.

Sellepärast on tähtis, et meie elame nii, et vantsesügis ja surmatav ei hirmuta meid ja igavene ülestõusmine toob meile vaid rõõmu.

Kuidas hoiab noor inimene teeraja selge? Kui ta peab end sinu sõna järele.

Kiusatustunnil.

Ühes väikeses külas Norra piiri lähedal elas palju aastaid tagasi talupidaja ühes perekonnaga. Nad ei olnud rikkad, aga tulid omaga korda. Nad olid väga töökad.

Agas mis isearaliselt välja paistis, oli see ja tõsine jumalakartus. — Palvealtar oli iga päev üles seatud ja misjoni päeva töö oli alati vanemate südamis.

Jouulus 18. nägi üks väike poiss esimest korda päeva valgust. Millise nime ta sai, pole teada, aga me võime teda hüüda Andreseks, sest seda nime kannab pea iga kolmas mees seal ümbruses.

Aeg möödus ja varsti oli Andres elanud kümme aastat, muretu ja rõõmus oma ema kõrval. Kuid siis juhtus midagi kurba, armastatud ema jäi raskesti haigeks. Ta ütles Andresele, et peab jätma selle ilma ja minema koju taevasse. Nõrga häällega rääkis ta troostisõnu oma mehele ja lastele. Ühel õhtul istus Andres sureva ema voodi serval ja kuulis ta huulilt sõnu, mis olid talle õnnistuseks terve eluaeg.

„Andres,“ ütles ta, hoides poja kätt, „nüüd lähen ma sinu juurest ära alaliselt, ja sa pead mulle lubama kaks asja: Esiteks, et sa vaataksid selle järele, et võime kohata taevast ja teiseks, et sa kiusatustunnil alandad oma põlved ja palud Jumalat võidusauvutamiseks. Ära mitte unusta seda, Andres!“

„Ja, ema, ma luban seda,“ ütles Andres, — ja natukeses aja järele ta oli emata.

On jõulud ja Andres on viie-teistaastane, siis selles vanuses ei taheta enam olla laps. Ka Andres tundis midagi sarnast. Ta seltsis nüüd juba küla noorematega.

Naabertaluse peeti jõulupidu ja Andres oli ka kutsutud.

Sealne seltskond oli kõik muu, kuid mitte kristlik ja esimene korda Andrese elus pakuti talle viina. Nad ütlesid: „Maitse nüüd! Sa pole ju niisugune jännes, et ei või maitsta seda?“

Üks silmapilk tundus, kui oleks kiusatus teda võitnud ja ta oleks andnud järgi seltsilistele. Aga siis tuli talle meelde tund ema surviidul juures ja töötus, mis ta emale töötas.

„Ei, tänan!“ ütles ta kindlalt. Varsti tõusis ta ja läks välja. Üksikus paigas langes ta põlvedele ja palus. Tõustes paistis üks täht pimedusest, nii kui tervitus emalt. Ta

oli võitnud, ja sellest tunnist seisis ta kui kalju vastu seda kiusatust.

Paar aastat hiljem ta otsustas jätta kodu. Kuidas see veel on, noortele tuleb aeg, kus nad tunnevad, et kodu muutub kitsaks. Ja pakike isäns, natuke raha taskus ja isännistused ja manitsused kaasas, kõndis ta üle piiri Oslosse.

Ta sai õige varsti tööd ja kõik läks hästi. Ühes ilmalikkude seltsilistega kustus peagi ta vaimline elu. Kuid ta ialgi ei võtnud osa halbadest lõbustustest. Ühel päeval ütles ta toaseltsilise temale: „Täna õhtul läheme teatrisse! Täna õhtul ei ole piletid ka väga kallid.“

See oli tugev kiusatus. Uudishimu ühelt poolt ja üksildustunne teiselt poolt andsid tugeva jõu, ja olid väga ligidial, et teda ära võita. Ta lubas kaasa minna ja ühes teistega läks ta teatrisse. Tulles sisse uksest, tundis ta, et ta kui kristlane on tulnud lubamat kohale. Ta süda pekis hirmsasti. Mõne minuti jooksl mõõdus ta lapsepõlvi ta silmade eest. Talle meelestusid palvetunnid kodus ja ema. Silmapilk tõusis ta ja väljus saalist. Tulles koju ta alandas oma põlved, paludes andestust ja jõudu. Tõustes oli ta jälle õnnelik ja tugev. Varsti peale selle ta uinus.

Kui Andrese ruumiselt silme tuli koju, magas ta nii rahulikult, et üldse ei kuulnud viimase kojutulekut. Kuid seltsiline kuulis mõned sõnad mida magaja unes sosistas: „Ema, ma läksin enne välja, kui see algas, ja ma ei lähe ialgi enam sinna.“ See mõjus väga nooremehele, kes kuulis sõnu ja ta on õelnud, et ta kunagi ei saa neid unustada.

Isa halva tervise pärast pidi Andres sõitma koju. Rõõmuga tervitati teda õde-vendade ja haige isa poolt. Ta oli neile pärast suureks abiks ja õnnistuseks. Tema kristlik iseloom meeldis naabritele ja rohkem kui üks noormees vaatas temale kui eeskujule.

Andres oli nüüd suur ja tugev noormees 20-das eluaastais. Nii kui suurem osa, siis ka Andres hakkas mõtlema abielule. Ühel naabril oli tütar, kellele Andres väga meeldis. Andres sai ka aru, et see rikas talutütar tahtis temaga abielluda ja ta tundis end ka hoidvat tüdruku poole. Nad rääkisid tihti teineteisega ja said hästi aru teineteise mõtetest, kuid see oli ka kõik.

Seitse Kristluse tunde-märki.

1. Kristlane on, kes sünnidunud uuesti: „Sest et ole te uuesti sünnitatud mitte kaduvast, vaid kadumast seemnest Jumala elust ning pääsiva sõna läbi.“ (1. Peetr. 1:23.)

2. Kristlane on, kes ei püüa saada päästetud oma enese heategudest: „Sest teie olete armust õndsaks saanud usu kaudu — — mitte te gudest, et ükski ei saaks kiidelda.“ (Efes. 2:8—9.)

3. Kristlane on, kes igapäevases elus nätab, et ta võitnud vastu päästmise Jeesuse Kristuse läbi: „Kes iseenese andis meie eest, et meid lunastada kõigest ülekohtust ja puhastada enesele pärisrahvaks, kes agar on headele tegudele.“ (Tiit. 2:14.)

4. Kristlane on, kes ehitab kindlale alusele: „Sest teist alust ei või keegi panna kui see, mis juba on pandud, see on Jeesus Kristus.“ (1. Kor. 3:11.)

5. Kristlane on, kes tunnistab Kristust oma kaasinimeste seas: „Sest siidamega usutakse õiguseks, ent suuga tunnistatakse õndsuseks.“ (Room. 10:10.)

6. Kristlane on, kes teenib Issandat Jeesust ja ootab tema tulemist: „— ning ootama taarnuist Poega, kelle tema on survast üles äratanud, Jeesust, kes meid tõmbab välja tulevast vihast.“ (1. Tess. 1:10.)

7. Kristlane on, kes leviatab päästesõnumit, tuues rahvast veendele ja öeldes: „Meie palume Kristuse asemel: Andke endid lepitada Jumalaga.“ (2. Kor. 5:20.)

Andres võitles ägedasti võitlust, millest saab aru ainult see, kes ise läbi elanud sarnast. Tüdruk oli jumalakartmata, ehk ta küll Andrese pärast näis väga välja, sai poiss aru, et ta sõbrustades tüdrukuga peab murdma oma kristluse. Ühe õo palvetoimuse järele ütles ta tüdrukule: „Sa tead, et sa mulle meeldid, aga kui sa ei taha elada Jumalale, pean ma lahkuma sinust.“

See oli talle valus, aga kiusatustunnil oli ta jälle saanud jõudu.

Sellest tunnist oli Andres õnnelikum, kui kunagi varem ja mida ta ära salgas usu pärast, sai ta mitmekordselt tasuta vaimliste õnnistustega. Varsti tuli ka õige naine, kellega nad ühinesid õnnelikuks abieluks.

Kuid veelgi mäletab ta kadunud ema sõnu: „Tööta mulle, et sa kiusatustunnil alandad oma põlved ja palud Jumalalt jõudu võiduks.“

Hiina tütarlapse palve.

Liu oli saanud ema nõustuma tema Päästarmee koosolekute külastamisega. Tema lapsemeel haarati sõnumega Jeesusest, ja ta tundis suurt tarvidust, õppida tundma teda, kes armastab kõiki lapsi. Ta hakkas paluma ka ise.

Ühel päeval ohvitserid nägid teda puuduvat koosolekult. Nad külastasid teda, ja leidsid teda väga raskesti haigena. Nad laulsid temale ühe laulu ja palusid ühes temaga.

Kui saabus õhtu, lamas väike tütarlaps nii vaikselt. Ta oli liiga nõrk, et vaadata, mida tehakse toas. Kui ta siis toibus mõne aja järele, nägi ta, et ema oli seadnud ritta tema ümber kõik majajumalad, et nad teeksid ta tütreterveks.

Suure vaevaga ajas Liu end istukile ja ütles: „Võta kõik ära! Need ei või aidata mind. Ema, palu parem ühes minuga!“

Ent vaene ema ei osanud paluda. Ta pomises vaid mõned vandesõnad ebajumalatele. Siis ütles Liu: „Ma oskan ainult kolm palvesõna, aga tahan öelda neid Jeesusele.“

Pimedast ruumist ja teda ümbritsevast vaimulikest pimendusest tõusis taeva poole palve: „Jeesus, aita mind!“ Kuid see palve ulatus suure Arstini. Liu tervenes, ja rõmuga ta tunnistas siis oma aulisest Päästjast, kes aidanud teda nii imeliselt.

Kas sina oled see?

Keegi ütles ebasõbraliku sõna, mis tegi teisele halget. Oled sina see?

Keegi oli mõtlemata ja enesearmastaja oma käitumises. Kas sina oled see?

Oli keegi, kes halvasti rääkis teiste tegevusest. Kas sina oled see?

Oli keegi, kes kunagi ei näinud midagi muud kui ainult vigu oma kaasinimeste käitumises. Oled sina see?

Oli keegi, kes kunagi ei mõelnud sellele, keda ta haavab oma teravmeelsusega. Kas sina oled see?

Oli keegi, kes päev sisse ja teine välja ei teinud midagi teiste õnneks. Oled sina see?

Oleks soovivat, et meie igati võiksime vastata nendele küsimustele ei; aga kui keegi ei või teha seda ja peab oma süü teadlikkuses häbelikult langetama pead, siis katsuta, et järgmisel korral, kui esitatakse neid küsimusi, võiksid öelda: „See ei olnud mina!“

Levitage „Sõjahüüdu“.

Igav pühapäev. muutub noormehe elu pöördepunktiks.

Väikeses linnas Nova Scotias, mis on Kanada ida mereprovintis, istus kaunis sügispealeõunal keegi noormees võrrastemajaterassil ja vaatles tema eel olevat rahulikku maastikku. Täna ei pakkunud temale huvi ilus sillake, kaunis värvide kooskõla, looklev maantee ega puiesitik, mis harilikult kõitis väga tema tähelepanu. Tema rõõmsa meeleolu oli muutunud kurvaks.

Saanud hiljuti täisealiseks, ta elas siin, pühendades end oma kutsele, lahutatud oma kodust ja perekonnast. Mõeldes ainult enesele, ta nautis kõik, mida väike linnake suutis talle pakkuda lõbudena. Kuna võrrastemaja elaniku tavaliselt söitsid ära nädal lõpetusiks, olid pühapäevad alati vaiksed, eriti oli see aga nii just täna. Kodus oli kõik kui surnud, ja maanteel oli ainult harva näha mõnda sõidukeist tekitatud tolmupilve. Suruv vaikus tõi eriti esile

üsna alt põhjast isa poolt antud lahkumiskingitust.

Nüüd ta luges oma toas Jumala sõna — nii nagu oli öeldud raamatus — isikliku ja otsekohese sõnumina. Ta luges ikka veel, kui õhtuvarjud tungisid ruumi. Tema hinges muutus valgeks; põlvitades oma voodi juures, ta palus püha Vaimu juhatust ja vabastust.

Enne kui kell helises õhtueinaks, oli ta leidnud õnnistegijat. Kristus oli tulnud temasse, ja sellest hetkest muutus ta uueks inimeseks.

Peale sarnast aulist läbielamist tahtis ta vaevalt mõelda söögile. Täiesti uus mõtte- ja tundemaailm avanes ta ees. Ta tänas Jumalat illevalovas õnnes tema headuse ja kannatlikkuse eest.

Pühapäevaõhtuti oli võrrastemajas alati mingisugust lõbu, kas kaardimäng, muusika või tants. Sarnastel aegadel esines meie noormees alati solistina, ja täna nõuti eriti

„Ma tõstan oma silmad mägede poole, kust mulle tuleb abi. Abi tuleb mulle Jehoova käest, kes on teinud taeva ning maa. Ei ta lase su jalga väärata, ei su hoidja tuku. Vaata, ei tuku ega uinu magama see, kes Iisraeli hoiab. Jehoova on su hoidja, Jehoova on su vari su paremal käel. Päeval ei pista sind päike ega kuu õesi. Jehoova hoiab sind kõige kurja eest, tema hoiab sinu hinge. Jehoova hoiab su väljumist ja su tulemist nüüd ja igavesti.“ (Laul 121.)

tema üksildust. Oma mõtete vaigistamiseks ta otsustas lugeda midagi ja läks oma rüppa tooma mõnda raamatut. Siis talle sattus kätte väike kõide pealkirjaga „Jeesuse veri“. Keegi ümberpöörnud vend oli saanud talle selle mõne kuu eest.

Tolkorral ta pani raamatu ilma erilise huvita oma riutlile. Täna aga sidus see teda. Ta läks nimetatud raamatuga tagasi oma kohale rõdule, seadis end mugavasti istuma ja luges seda. Väikese raamatu süü liigutas teda väga, ja ta luges seda ilma vahetpidamiseta läbi. Lihtsal ja selgel viisil selgitati seal Jumala päästmiskava inimestele. Kirjutaja manitsus, lugeda ja võtta vastu isiklikult piiblit kui Jumala sõnumit, mõjus sügavasti noormehele.

Sisemiselt liigutatud, ta tahtis kohe lugeda Jumala sõnumit. Aga kus oli Piibel? Siis meenus talle, et isa andis talle Uue Testamenti. Ta läks tagasi oma tuppa ja otsis kohvrast, kus ta leidis viimati

tungivalt tema juuresviibimist. Ent talle oli võmatu laulda oma harilikke laule. Mida ta pidi tegema? Asjatult otsis ta oma lauludekogust. Siis meenus talle üks äratuslaul, mida keegi talle saanud mõne aja eest. „Arva kokku kõik, mis Jumal teinud.“ Vaevalt oli ta leidnud laulu, kui koputati uksele ja mõned sõbrad viisid teda alla seltskonna juurde.

Ümberseisjad sattusid segadusse ja imestusse, kui ta andis klaveril saatvale daamile oma noodi sõnadega: „Siin on minu laul, ma ei laula täna õhtul midagi muud!“

Ta laulis — laulis sarnase innuga ja veendega, et kogu seltskond oli haaratud ja laulis isegi kaasa kooris. Noormehe lauluga antud julge tunnistus äratas mitmes suurt uudishimu. Ta sai teada, ehk küll aastate pärast, et mõned tulnud selle läbi päästmisele.

Nii muutus „igav pühapäev“ meie noormehele uue, õnneliku ja pühitsetud elu alguseks.

Mis on teie elu?

Jutustatakse krahv Zinzen-dorfist, et tema kord oma nooruses vaatles pilti Kristusest ristil, mille alla oli kirjutatud: „Seda tegin ma sinu eest, mis teed sa minu eest?“ Küsimus tabas teda tema hingesügavuses, ja sellest hetkest pühendas ta oma elu temale, kes „surnud nende eest, kes alles olid jumalatud.“ (Room. 5:6)

Jätkev jutlus.

„Kas jutlus on lõppenud?“ küsis keegi koguduseliige teiselt. „Kõneleja on küll lõpetanud, ent jutlus peab jätkuma meie elus.“ vastas tähelepanelik pealtkuulaja, kes oli tõesti võtnud vastu kõneleja sõnu oma südamesse. „Mis te olete kuulnud, seda tehke.“ (Fil. 4:9)

„Mispärast valis Jeesus Juudast?“

küsis keegi dr. Parkerilt. „Seda ma ei tea,“ vastas ta, „kuid on üks asi, mille üle ma imestatan enam, see on, mispärast ta on valinud mind.“ — „Mitte teie ei ole mind valinud, vaid mina olen teid valinud.“ (Joj. 15:16)

Väljapuistatud suled.

Keegi naine tuli kord õpetaja juurde ja jutustas talle, et ta olevat rääkinud halvasti oma kaasinimestest. Õpetaja käskis teda võtta peotäie sulgi ja puistata neid välja tuule käes. Kui ta oli teinud seda, käskis õpetaja teda korjata neid uuesti kokku. Ent naine ütles selle olevat võimatut, sest tuul oli kandnud neid kõikjale laiali. „Nii on ka kõikide kurjade sõnadega,“ ütles õpetaja, „kui nad on kord levitatud, on võimata saada neid tagasi.“ — „Inimesed peavad tegema aru kohutäpael igast tühjast sõnast, mis nad on rääkinud.“ (Matt. 12:36)

Lihtsaim asi maailmas.

Kanadas istus kord keegi usklik mees oma kodus ja kuulutas Jumala evangeeliumi kolmele huvitatud kuulajale. Ta lõpetas, lugedes ette paaril korral Pauluse kirjakristust roomlastele 5:6. „Sest Kristus on, kui meie alles nõudrad olime, omal ajal surnud nende eest, kes alles olid jumalatud.“ Õhtul, just kui nad pidid heitma magama, hüüdis üks meestest: „Ma olen päästetud!“ — „Millal see sündis?“ — „Lõunalaua juures, kui sa lugesid neid aulisi sõnu, leidsin ma, et need vastavad teile, ja nüüd ma olen päästetud.“

Kiusatud kõiges kui meiegi.

Kirj. kolonel O. Hovde.

Imeliku on sageli lahendamatu mõistatus. Saada aru paljudest mõtetest, mis ristlevad peaaegu, leida kooskõla ja vastata paljusid „mis-pärast“, mis kohtavad meid mitmesugustel juhtumistel elus on sageli väga raske ja mitmel juhtumisel võimatu. Vahest tuleb nagu käära pimeduses, vägisi edasi tungides, kuigi valgus ei paista meie teel. Inimese tee läheb vahest läbi ristlute, on lootus ja kartus, valgus ja pimedus, selgus ja ebakindlus. Meie laev hüppel suurel merel. Paulus tundis kindlasti nii, kui ta kirjutas korintlastele: nüüd näeme meie ebaselgelt, nüüd on mu teadmine piiratud. Siin seisame millegi ees, mis kohtab kõiki inimesi, mis on hädaohtlik, kutsune seda „kiusatusseks“. Laps ei ole jõudnud elada üle mitu suve, kui kohtab kiusatustega ja hiljem see väike inimolevus kohtab ja tutvub hirmsa jõuga. Kiusatused tulevad iseenäe ja teiste poolt, hingeliselt ja ihuliselt, saab kiusatud edus ja vastu pididelt, kiusatakse igal viisil hallist-haunani.

Ebrea rahva raamatu kirjutaja ütleb neljandamas peatükis ja viieteistkümnendamas salmis: „Sest meil pole ülem-preester, kel ei peaks ärrast meelt olema meie nõdruste pärast, vaid kes kõigis on kiusatud otsekui meie, siiski ilma patuta.“ Jeesus Kristus tunneb taevast ja maad, Jumalat ja inimesi. Ta sai kiusatud kõigis. See näib olevat uskumatu. On ta läbivõidelnud iga üksikasja neis raskusis, mis kohtab inimest? On ta läbielanud iga üksikasja inimese mitmesugustes kiusatustes? Ja! Meil ei ole mingit põhjust selle kahtlemiseks.

Kiusaja, hingevaenlane, saadan teadis, kus Jeesus oli, otsis teda sellel silmapilgul, kus tema ligioli võis saada talle kiusatuseks. Ta mõistis vajutada nõrgale kohale, nii kui kiusaja seda alati teeb. Et Jeesus võis olla nälgine see oli kiusatusmoment ja seda kasutas kiusaja. Kiusaja oleks võinud olla siinkohal kahekiilne. Miks pidi ta paastuma ja nälgima? Raskem läbikatsumine oli selles, ta sai kiusatud, et tarvitada oma väge ebaõigel viisil. Et teha imehisi asju ja suuri tegusid ebaõige motiiviga sellele on vaenlane paljusid juhatanud. Ta lootis sellepärast, kui ta oli viinud Jumala Poja pühakoja harjale, öeldes: „Kukuta ennast ma-

Rünnak armastusvaimu arendamiseks.

Kindral teeb üleskutsu kõigidele salvatsioonistidele, et nad võtaksid osa terves maailmas peetavast rünnakust armastusvaimu arendamiseks. Selleks määratud aeg on 1. detsembrist 1938 kuni 30. juunini 1939.

Rünnaku siht ja eesmärk seletatakse lühidalt allpool. Siin on antud erilised jõupingutused, mille ümber Armeed jõud peaks koonduma antud perioodidel.

Alake nüüd oma ettevalmistustega.

DETSEMBER — laulu- ja lapsemeel-vaim.

Et detsember on jõulupühadeaeg, on see Päästearmees eriline laulukuu. Peab korraldama lauluühuid ja moodustama laulugruppe, vaatamata korpuste tavalistele muusikajõududele. Elustava lauluga rünnakul peaks püüdma arendada armastusvaimu ja pingutamata oma jõudu laste võitmiseks. Nemadki peavad laulma kaasa Armeed „suurte koosolekui“ ja oma koosolekui, tänavaile ja kodudes. Salvatsioonistid külastagu nende kodusid ja kutsugu neid laste koosolekui.

JAANUAR — palvevaim.

Alates uus-aasta vastuvõtu koosolekuga saagu 1939. aasta neli esimest nädalat eraldatud, nii palju kui võimalik, palve võimaluste ja jõu saamiseks hoolsa armutrooni ümber kogumise, milline on efektiivselt viis Jumala rahva üle süvendamiseks ja tema riigi levitamiseks. Seal peab samuti olema tõsine piid leib tegemiseks ja kõikide tülide mahajätmiseks, nii et Jumala rahvas oleks ehitud Vaimu riietusega.

VEEBRUAR — enesepühendamine

peab olema aasta teise kuu motoks. Enesepühendamine Jumala tahtmisele, selle tahtmise uuesti ilmutamine ja inimliku tahtmise täielik allumine jumalikule tahtele, milline on esimene samm kasulikusele tema teenistuses — need on suured küsimused, millele tahame koondada oma mõtteid. Mõnes keskses peetakse ka „Kaks päeva Jumalaga“.

MÄRTS — nooruslik rõõmuvaim.

1939. aasta kolmandamal kuul pingutatakse eriti jõudu noorsoo-töõharude edendamiseks ja uute noorte võitmiseks Kristusele. Armeenoor-

suole on tarvis esitada vajadust andunud ohvitseridest lootusega, et mitmed neist annavad end üles kandidaatideks. Sel kuul on ka rahvuslik üleskutsu — rahakorjandus.

APRILL — koduelu süvendamise vaim.

Aprill on meie rünnaku naistekuu armastusvaimu edendamisel. Kodu on tema maailm, ja Päästearmeed siht on luua õnnelikumat kodu Kristuse armastuse kaudu. See kuu on kodihingude suur võimalus. Korraldatakse erilisi koosolekuid naistele, nende kodusid külastatagu, ja pingutatagu jõudu kokkupuutumiseks paljude naistega, et sellel viisil luua õnnelikumaid kodusid.

MAI — evangeliseerimise vaim.

Päästearmeed kaunim siht viienda kuu jooksul 1939. aastal olgu rõõmsa sõnumi kuulutamine, et leidub täielikku päästmist ka kõige halvemallegi. Kõik muu, kui kallis ja tarvilik see ka ei oleks, peab jääma teisele kohale, kui vaid saab minna rahva juurde päästesõnumiga. Kui läheme Piibliga ja Armeed kirjanudusega tänavaile, turgudele, kõrtsidesse ja elumajadesse ja kui meie koguneme oma koosolekuruumidesse, olgu meie manitsev hütud: „Sina võid saada päästetud! Miks mitte praegu?“

JUUNI — edasimineku vaim.

Iga Päästearmeed-sõjaretk jätab tõsise salvatsioonisti rahuldamatuna. Ta igatseb enam! Juuni on viimane kuu meie rünnakus armastusvaimu edendamisel, kuid see ei pea olema saavutatud võitude kokkuvõtmine, ent pigemini edasitungimine suurematele asjadele. Edasi, olgu meie sõjahütud igas töõharus!

(Algu I. veerul.)

hal!“ et tal oleks õnnestanud meelitada Jeesust seda tege-ma ja langema sellesse.

Saadam viis Jeesuse niikau-gele, et ta tegi talle ottepa- neku miitua oma hinge kulla eest. „Kõik keda tahan sulle anda, kui sa maha heidad ja mind kummardad.“ See on kiu- satus, et saada rikkaks, oma- da seda, mis kuulub teistele.

„Sest, mis sees tema ise on kannatanud ja kiusatud, selle sees võib tema aidata neid, keda kiusatakse.“ Puhtal, õig- lasel sümpaatial on suur tä- hendus. Mida ei ole võinud kaastunne korda saata? Kui palju pisaraid on see kuiva- tanud? Palju koormaid on see kõrvaldanud. Palju uusi loot- susi süüdanud. Kiusatud, pu- rukskistud inimhinge juures seisab Opetaja ja ütleb: „Ma tunnen sinu muret ja valu.“ „Ja Jeesus nuttis,“ need sõ- nad on troostinud palju kurbi hingi. Ta mõistab sind. Ta teab, kuidas sa oled loodud ja tal on meeles, et oled põrm.

„Kuid ilma patuta.“ Milline vabanemine, milline lootus, milline õnnistus! Inimene, Jeesus, kes kõigil oli kiusa- tud, võis öelda: „Inimene ei ela mitte üksipäimis leivast, vaid igast ühest sõnast, mis Jumala suust välja tuleb.“ Naudingud, ihulise nälja ra- hulused kohtasid oma võit- jaga vaimulikes tarvidusis.

„Sina ei pea Issandat oma Jumalat mitte kiusama,“ see oli õige viis kiusajaga kohta- miseks. Anna kiusajale tema õige nimi ja võit on ligi. Jee- sus ei tundnud parlamentlik- ku hädaõhtlikku teed. Ta lasi kiusaja tulla õigele kohale ja võitis. Tugev pühakirja tead- mises võis ta võidurõmsalt öelda: „Tagane minust saad- dan!“ Ta oli tundnud õnnis- tust, kui oli kummardanud vaid Jumalat oma lühikeses elus, kuid täis tööd ja torme. Võidukalt, tugev ja puhas, võitis ta kiusaja. Kõige üle- kohtu juures, mida ta kannas- ta, võis ta öelda: „Isa, anna neile andeks!“

Olgu meie pilk juhitud Jee- susele! Olgu tema meie ees- kuse maistes rünnakus ja võitlusis. Võtame jõudu, tea- des, et jõuandja on meie kõr- val; võitleme, kui võitles Jee- sus, mitte nõrgalt ja tahtetult anda järele pimedal tunnil, siis võime olla võitjad.

Kui päevad tulevad, millal Issanda teed näivad sulle ras- ked ja täis ohakaid ja ristlev- vad su oma teid, siis vaigista ainult oma südant, ole silma- pilguks kannatlik ja oota Juma- la aega. Mine vaiksesti edasi usus, ilma et sa ise näeksid, lase vastolud minna sinust üle ja alanda ennast oma Jumala vägeva käe alla.

Nüüd teie võite jätkata palvega.

Keegi neeger, kes enne-
malt olnud ori, tuli ühe nais-
misjonäri juurde ja palus teda
õpetada paluma. Jumal
oli nimelt puudutanud tema
südamt. Misjonär õpetas tema-
le „Meie Isa“ palvet, ja
õpetades ühe palvet, ta seletas,
mida Ieesus mõttes sel-
lega.

Siis nad jõudsid palveni:
„Andesta meile meie patud,
nii kui meigi andeks anna-
me neile, kes meiega võlgu.“
„Mida see tähendab?“ kü-
sis neeger.

„See tähendab, et peame
andestama neile, kes teinud
meie vastu pattu, muidu Jumal
ei andesta meile.“

„Ei, seda ma ei või, see on
liiga palju,“ ütles neeger,
„peatume siin,“ ja siis ta läks
oma teed.

Lühike aeg peale seda ta
tuli tagasi misjonäri juurde.
„Nüüd teie võite jätkata, sest
nüüd olen ma andestanud,“
ütles ta innustunult, ja siis
ta jutustas: „Minu eelmise
isand andis mulle kord teeni-
matult raudkeppiga viisküm-
mend lööki, ja siis ta heitis
mind välja tänavale, ukstes
mind olevat surnud. Aga
nüüd on Jumal aidanud mind
andestada temale. Nüüd võit-
te jätkata palvega!“

„Kes ei võta oma risti enese
peale ja ei järgi mind, ei
ole mitte mind väärt.“ (Matt.
10:38.)

SUUR VAHE.

Olime otsustanud minna
kord suuremasse tallu
linnast väljaspool. Kui arvasime
end olevat sihi lähedal,
küsisime teed. „Hoidke vasa-
kule esimesel teeristmel,“ üt-
les keegi, „ja teisel pöörde
paremale, siis teie ei eks!“
Ent ometigi läksime valeteed.
Meie pidime veel küsima teiste-
t. „Teie saite täiesti vales-
seletuse eelmiselt. Sõitke nii
ja nii.“ Meie sõitsime nii ja
nii, ning tulime jällegi valesse
kohta. Siis nägime kedagi
naist minevat kõrvalteel.
Hüüdsime, et ta peatuks ja
küsisime temalt teed meie ees-
märgile. „Siin on tee,“ ütles
ta, „ma lähen ise sinna.“ Ja
me tulime õieti kohale. Mil-
line suur vahe sõnadel: Siin
on tee, ja: Seal on tee! Eel-
mised kaks, kellelt küsisime,
ütlesid: Seal on tee. Naine, kes
ise oli teel, võis öelda: Siin on
tee. On alati raske näidata
teistele teed, mille ei käida
ise. Aidaku meid Jumal, et
võiksime öelda inimestele:
„Siin on elutee, ma käin ise
sellel. Siin on tee!“

Õpetaja võis minna veel
kaugemale. Ta ei võinud vaid
öelda: Siin on tee, vaid ta
andis meile midagi paremat
teenitamiseks. Ta ütles:
„Mina olen tee.“

Taevalik tuli.

Kirjutaniid rahvuslik noorsoosekretär major Em. Olsoni.

„Tuld ma tuln viskama
maa peale,“ hüüdis kord Jeesus
oma jängreile, „ja mis ma
muud tahaksin, kui et see ju-
ba oleks süüdatud!“ Jeesuse
poolt maailma visatud tuli on
põlenud sellest ajast peale.
Tormid on püüdnud läm-
mata seda, veed on püü-
nud kustutada seda — ent
see elab siiski veel! Veelgi
leidub „tuliseid kritslasi,“
veelgi leidub „hingi tules,“
veelgi on „põlevaid süda-
meid.“ Need moodustavad
Jeesuse valitud hulka, need
on tema „ihukaitse“, nemand
on „viis tarka“, kes omavad
tuld, mis hoiab tule jõulisena.

Kus elutseb see tuli?

See asub inimsüdamais siin
ja seal. Too tuli saadab inimes-
t tema mitmesugustel teed-
tel. Ta saadab teda, kui ta
läheb kuskile piihakotta ja
tema läbi muutub koguduse
elu põlevamaks. Ta saadab
teda töökohale ja särab seal.
Too valgus saadab inimest
tema kodus ja soojendab teisi.
Elav tuli liigub kesk inimesi
„põlevate kristlaste“ kujul.

Mis on too tuli?

Võiksime nimetada seda:
piiha innu tuleks, armastu-
seks kannatavale maailmale,
rõõmleegiks, töörõõmiks,
palveks, paastumiseks, puhtu-
seks mõtteis, sõnusa ja tegu-
de, piihaks innuks Kristuse
ja tema koguduse eest jne.

Noorsoo meel on alati süti-
tatav. Meie ajal kogunevad
noored võtluseks mitmete lipu-
dede alla erinevate ideedega.
Aasta algul kuulutas kindral
Evangeline Booth välja erilise
Evangelisvahelise noorsoorinna-
ku terves maailmas. Embleemiks
ta võttis tõrviku ja tegi
üleskütse kõige maailma noor-
tele, saada Kristuse tõrviku-
kandjaks sõna sügavamas ja
kaunimas mõistes, sest noori
juhatabagu Kristuse juurde

OHVITSERIDE DEMONSTRATSIOON

Tallinna I korpuses — Sakala tn. 18 — neljapäeval, 3. nov.
kell 1/28 öht.

Juhatab komandõr ja proua Bower.

Kõik eesti ohvitserid võtavad osa.

Teretulemast!

Kui õpetaja oma tähendamise-
sõnas nimetas, rumalaid oli
ka arvult viis, siis võiksime
mõelda, et usklikust kogudu-
st on pool põlevate hingede-
tega, kuna teine pool on jah-
tunud, pool korpuse seltsiis-
tust leegitsevad ja teine pool
kustunud jne.

Mis oleks meie vaene ma-
ilm, kui ei leiduks neid tõrvi-
kandjaid! Need on need, kes
kristlikkuse tagakiusamaadel
ja uuspaganuluse praktikseeri-
misaandel peavad alal ja küt-
tavad taevalikku tuld. Nad
võib-olla ei ole nii suured tu-
leprohvetid kui Luther, Huss
või Booth, ent nad on siiski
„valgus pimeduses!“

Need on, kes ümberkaudu
meie maal põlevad ja jutusta-
vad, et Jumal elab ja et Juma-
la Poeg päästab ja et Piuha
Vaim pihitseb. Mis oleks meie
maa suurel ärangelmisajal
ilma nendeta — „viie targata“
viie rumala kõrval!

noorte kaudu. Eks just see
idee ole nähtav juuresoleval
pildil: keegi noor võtab põ-
leva tõrviku teie käest, et
selles teadetejooksus rutata
sellega teise juurde. Noorus
innustab noorust! Noorust ju-
hatatagu Kristuse juurde noor-
use kaudu!

Noor mees, noor neiu, noor
poiss ja tüdruk, kes loed neid
ridu, vaatle seda pilti! Saa
Kristuse tõrvikukandjaks!
Võta vastu tema taevalist tuld
oma südamesse! Haara kinni
tõrvikust! Ja siruta seda
edasi mõnele teisele oma noor-
te sõprade hulgast! Sel viisil
saavad tõeks Jeesuse sõnad:
„Tuld ma tuln viskama maa
peale; ja mis ma muud tahak-
sin, kui et see juha oleks süü-
datud!“ Ja kui siis lõpeb rah-
vusvaheline noorterünnak, on
sul rõõm, et oled võitnud mõne
noore Kristuse valguskand-
jaks!

Tänu rahakarp.

Kas sa tead jutustust Jukust
tänu-rahakarbiga? Ja, ta
nimi loomulikult ei olnud Juku,
vaid Johannes. Ent kes
võib öelda nii pikka nime?
Seda peab loomulikult lühenda-
ma, ja nii kutsuti teda Juku-
kaks.

Juku vanemad olid uskli-
kud, ja seal koguduses, kuhu
nad kuulusid, pidi varsti ole-
ma ohvriteenistus. Selleks
päevaks pidi koguma nii pal-
ju raha kui võimalik. Jukul
omal ei olnud nii palju raha,
aga ta leidis head nõu. Ta
käte juhtus vana plekist
rahakarp, millele ta kir-
jutas „tänu-rahakarp.“ Sel-
lesse ta pani ise esimese
raha, ja õhtul, isa töölt koju-
tulekul, seisis poiss ukse taga
peidus. Ta jooksis otse isa
sülle ja suudles teda.

„Kas sa ei ole täna väga
rõõmus ja tänulik, isa?“ ütles
Juku.

„Mispärast, mu poeg?“ kü-
sis isa.

„Sellepärast, et oled tulnud
koju ja saanud minult suud-
luse.“

„Sa võid uskuda, et olen
selle üle rõõmus.“

„Siis sa pead panema raha
tänu-rahakarpi,“ ütles ta krab-
istades karbiga. Loomulikult
ta sai, mida ta palus.

Vähe hiljem istus ema, ra-
hulatult mugavasse tooli ja
ütles:

„Oh, kuidas rõõmustan, ja
olen tänulik, et sügisene pu-
hastus on lõppenud!“

Kohe oli väike poiss kohal
ja krabistas oma karpi.

Tema suurel õel oli esmas-
päeval ilusaim pesuilm, ja siis
ta pidi lahkesti mõtlema tä-
nu-rahakarbile. Väike õde
tuli rõõmsata koju lõbusast
ajaviitest oma mänguseltsi-
listega.

„Oh kui tore meil oli,“ sele-
tas ta — kohe krabises raha-
karp.

Ta krabises seni, kui muu-
tus päris raskest, ent siis ta
lõpetas korraga oma tegevuse,
sest tema väike omnik
haigestus raskesti, nii et arst
raputas oma pead. Ta ütles,
et tal olevat difteeria, ja et
ees seisab hädaohhtlik kriis.
Kriis saabus — ja kõik läks
hästi.

Agaga kui Juku istus oma
väikeses voodis, imbristetud
patjadest, võttis ta välja ühe
hoitud raha ja pani seda oma
tänu-rahakarpi sõnadega:

„Tänu, armas Jumal, et sa
teed mind uuesti terveks.“
Nüüd hakkas raha päriselt sa-
dama karpi, sest kõik olid nii
rõõmsad, et nende väike Juku
oli jällegi tervenemas.

Enne kui jõudis ohvripäev,
oli karp täis, nii et isa pidi
vahetama poenikest raha suu-
remate läikivamate tükide
vastu. (Lõpp 6. lhk.)

Ühel vihmasel märtsiku hommikul tuli Napoli linna haigla värvasse keegi vihmaga läbiligunud poiss, riidekamps kaenlas, ja küsis oma isa järgi, näidates üht kirja. Ta tuli kuskilt Napoli lähedal asuvast alevist. Ta isa oli aasta eest läinud Prantsusmaale tööle, ent oli mõne päeva eest saadetud tagasi Itaaliasse, kus ta ootamatult haigestus ja sai vaevalt aega saata mõned read oma perekonnale oma tagasitulekust ja tarvidusest minna haiglasse. Tema abikaasa sai sõnumi läbi väga rahutuks, ent ei võinud kuidagi jätta oma mõlemad lapsed ja saatis sellepärast oma vanemat poega väikese rahasummaga Napoliisse, et aidata isa, tatab, nagu nad nimetasid teda. Poiss oli käinud pikka teed.

Kui uksehoidja oli vaadlenud kirja, palus ta haigeravitsejat viia poisi ta isa juurde.

„Kes on isa?“ küsis see. Poiss, värisedes hirmust, kuuldas midagi halba, nimetas nime.

Haigeravitseja ei mäletanud sarnast nime. — „Keegi väljaspoolt tulnud vana tööline?“ — küsis ta.

„Tööline — ja,“ vastas poiss, kartes veelgi enam; „mitte nii

Tata haigeravitseja.

cillo, sinu Ciccillo, Tulin olevist oma käsitusel. Vaata ometigi minule, kas sa ei tunne mind? Ütle mulle vaid üks sõna! — Lõpuks tuli arst, kõrgekasvuline, tõsise näoga raak. Nüüd kogus poiss julgust ja küsis: „Mis on mu isa?“

„Ära nuta, vastas arst, pannes oma käe tema õlale. „On veel lootust, sinu ligiolu on tema jaoks.“

Poiss oleks meeldi küsinud enam, kuid ta ei julgenud. Nüüd ta töö haigeravitsejana algas. Kui ta ei osanud teha midagi enam, seadis ta haigele teki peale, pidas alaliselt kinni tema käest ja ajas kärbeid ära, kummardus iga ohke puhul tema üle; ja kui õde tõi talle midagi juua, võttis ta temalt klaasi või lusika ja andis seda haigele. Haige vaatles teda mõndagi korda, ent ei andnud ühtki tunnust äratundmist; siiski peatus ta pilk ikka kauemini poisil.

Nii möödus esimene päev. Öösel magas poiss ruumi ühes

oma kohale. Mees pööras ümber, vaatles poissi ja tormas tema juurde. „Ciccillo!“ Jõuetult langes see oma isa kätte.

Õed, haigeravitseja ja arst tõttasid sinna istumatuks.

„Oh, minu Ciccillo!“ hüüdis isa, peale tähelepaneliku pilgu heitmist haigele, „Ciccillo, mu poeg, kuidas see juhtub? Nad on viinud sind kellegi teise voodi juurde! Vaene Ciccillo! Kuidas oli sarnane eksimus võimalik? Kogusin oma jõudu üsna pea, olen nüüd terve ja võin lahkuks haiglalt.“

Poiss võis vaid vaevu kogelda mõnda sõna. „Oh, kui rõõmus ma olen! Milliseid päevi ma olen pidanud läbielama! ja ta ei võinud jätta oma isa kaelustamast. Kuid ta ei kaugenud haige voodist.

„Tule siis,“ ütles isa, „meie jõuame veel täna õhtul koju. Lähme!“

Ciccillo heitis pilgu haigele, kes sel hetkel oli avanud silmad ja vaatas temale. „Ei, tata,“

õel, ning jäi veelgi järgneva päevaks tema juurde. Kuid haige tervis muutus ikka halvemaks, ja õhtusel visiidil ütles arst, et haige ei ela enam üle saabuvat ööd. Siis valvas poiss kogu öö tema juures, jäädes sinna esimeste järgmise päeva koidukiirte saabumisele ja õe ilmuniseni. Kui öde ligines voodile ja heitis pilgu haigele, tõttas ta kiirete sammudega minema. Mõne silmapilgu järele ta tuli tagasi arstiga ja haigeravitsejaga.

„Tal on nüüd veel viimased hingetõmbamised,“ ütles arst.

Ciccillo haaras haige käe. See avas oma silmad ja vaatles teda, ning sulges taas silmad. Sel hetkel uskus poiss, et tema kätt suruti. „Ta surus mu kätt!“ hüüdis ta.

Arst oli veel vähe aega haige juures, siis ta püstus. — „Mine mu poeg,“ ütles ta. Su armastustegu on lõpetatud. Mine, ja ja Jumala õnnistust olgu sinuga!“

„Täna,“ ütles poiss ja kuitavas pisaraid, siis pöördus ta surnu poole: „Ela hästi!“ Ja kuna ta otsis nime, mida anda temale, tuli ta südamest üks ta huultele, mida ta andnud temale viie päeva jooksul: — „Ela hästi, vaene tata!“

väga vana. Väljaspoolt tulnud — ja.“

„Millal on ta astunud haiglasse?“ küsis ravitseja.

Poiss heitis pilgu kirjasse ja ütles: „Usun, et viie päeva eest.“

Ravitseja mõtles vähe aega; siis, nagu äkki mäletades: „Ah! Neljandamas toas viimases sängis.“

„On ta raskesti haige? Kuidas on ta tervis?“ küsis poiss ärevil.

Haigeravitseja vaatles teda vaid ja ütles: „Tule minuga ühes!“ Nad läksid treppidest üles, läksid pikki laia koridori ja astusid saali, kus asus kaks rida voodid. Ruumi teises otsas peatus ravitseja ühe voodi juures ja ütles: „Siin on su isa.“

Poiss hakkas nutma, laskis oma kompsu langeda, pani oma pea haige õlale ja võttis tekil liikumatuks lebava keha. Haige ei liikunud. Poiss tõusis püsti, vaatles isa, ja puhkes uuesti nutma. Nüüd vaatles haige kaua temale, ja näilikult tundes teda. Ent ta huuled ei liikunud. Vaene tata, kui väga oli ta nagu muutunud. Poeg ei oleks kunagi tundnud teda. „Tata, minu tatal!“ ütles ta, „mina olen see, kas sa ei tunne mind? Olen Cic-

nurgas kahel toolil, ja hommi-kul algas uuesti tema armastustöö. Täna näis, nagu haige silmad oleksid saanud tagasi vähe enam meelemerkuse. Väikese uinaku järele, kui ta avas oma silmad, ta näis otsivat oma väikesest haigeravitsejat. Arst, kes möödus kahel korral, tegi kindlaks väikese paranemise. Õhtul, ulatades haigele veeklaasi, uskus poiss nägevat ta paisunud huultel väikest naeratust. Nüüd ta sai uue lootuse. Ja usuga, et ta mõistab midagi, poiss justustas talle emast ja väikesest õekesest ning tagasiminekest koju. Talle näis, et ehkki haige ei mõistnud sõnade mõistet, siiski talle meeldis alandlik ja kaastundev lapsehää.

Viienädal päevalt aga halvenes haige seisukord. Kui poiss päris arstilt tema arvamist, raputas see vaid pead, nagu õeldes, et kõik on lõppenud. Poiss langes nuuksudes toolile, kui oli kuuldas kõrvaltoa ukse avamist ja sammude müdinat, millele järgnesid sõnad: „Jumalaga, õde!“ Samal hetkel astus sinna tuppa, saadetuna teisest õest, keegi mees, kimp kaenlas.

Poiss laskis kuuldavale läbilõikavat kisa ja hüppas üles, ning jäi siis kui kinnikasvanud

palus ta, „oota — ma ei või. Seal on vana mees. Olen siin juua viis päeva. Ta vaatleb mind alaliselt. Ma arvasin teda sinuks. Armastasin teda väga. Nüüd on asjad temaga väga halvad. Ma tulen homme koju. Luba mind veel väheks jääda siia; ei ole hea, et ma jätkaksin teda nüüd.“

„Vahva poiss!“ hüüdis arst. Isa vaatles istumatuks tema poega; siis ta vaatles haiget. „Kes ta on?“ küsis ta.

„Keegi talunik, nagu teiegi,“ vastas arst, „tulnud väljaspoolt, teda toodi siia samal päeval kui teidki. Teda kanti siia meelemerkusest, ta ei võinud helda midagi. Võib-olla tal on perekond ja pojad. Ta usub kindlasti, et taie poeg on tema oma.“

„Jää siia,“ ütles nüüd isa Ciccillole, „jää. Ma lähen kohe koju, et vaigistada kõiki ema muresid. Siin on vähe raha sinu tarvidusteks. Ela hästi, mu tubli poeg. Nägemiseni!“

Poiss pöördus sāngi juurde, ja haige näis saavat lohutust. Jällegi algas Ciccillo töö haigeravitsejana — mitte enam nuttes, ent sama hoolega, samasuguse kannatlikkusega kui varemaltki. Ta hooldis vana mehe eest tervel päeval ja kogu

Teateid Tartu korpusest.

Meie tänane Jumalat tema abi ja rohkete õnnistuste eest, vaatamata, et meie tema õnnistusi millegagi pole teeninud. Mõõdunud kuul täitis meie südamed lõikustänu. Lõikuspiha väljamüügi õhtud tõi meie korpusele hea aineline abi; südamlük tänu kõigile annetajale, osavõtjale ja seltsilistele nende lahke abi eest. Meil oli rõõm tervitada neil õhtutel küllaliskõnelejaid õpetajaid Tombot ja E. Dahli, kelle sõnum oli meile suureks vaimustuseks. Viimasel lõikuspiha õhtul oli pühapäevakoolilaste huviküllane kava. Eeloleval talvel seisab meil ees suur külvivõimalus, palume, et Jumal annaks meile tööle ja pingutustele oma õnnistusi, siis võime „höiskamisega lõigata, mida nüüd silmaveega külvame.“

V. Muul, kapt.

(Algus 5. lk.)

Ei oleks halb, kui igas kodus leiduks sarnane tänu-rahakarp. On palju enam põhjust tänamiseks, kui ise arvatakse.

Anda — saada.

Kirjutanud major C. F. Dahl.

„Aga pange tähele: Kes kasinasti külvab, see lõikab ka kasinasti ja kes rohkesti külvab, see lõikab ka rohkesti.“ (2. Kor. 9:6)

Täiesti loomulik ja arusaadav fakt. Kes külvab ühe tündri vilja, ei oota kunagi, et ta saaks sama palju kui see, kes külvanud kümne tündri; ega ka see, kes istutanud ühe õunapuuna võib korjata sama palju õunu kui see, kellel on aed täis istutatud puudest. Seda meie mõistame kõik. Aga et Jumala õnnistuste suurus oleneks mingil viisil meie tegudest või mingisugusest külvamisest meie poolt, on meile võõras mõte. Meie oleme harjunud mõttega: „Kõik armust.“ Aga siin ja ka mõnes muus kohas piiblis leiame meie sagedasti väljenduse, et see on tõesti nii. Jumal tahab soveldada looduse seadust: külvilõikuste meisse kõiges. Jeesus ütles oma palves Isale: kõik minu on sinu, ja kõik sinu on minu. Meie anname esiteks kõik, mis meil on temale, ja siis annab tema meile oma rikkalikud õnnistused. Vaimulikud õnnistused, mida mõned saavad võtta vastu Jumalalt, on nii väikesed ja ei või rahuldada neid, sest et nad on andnud nii vähe Jumalale — nad on külvanud vähe ja saavad lõigata vähe. Kõik on tõesti armust, aga armu suurus oleneb meie külvist.

Ülahinematud peatükki räägib meile rahast. Seal tehakse üleskutsut raha andmiseks ja lubatakse, et Jumal õnnistab selle eest enam — nii aineliselt kui vaimiliselt. Võõras ja vastumeelne mõte meile. Osalst ehk sellepärast, et aastasadade jooksul on selle õpetuse varjul petetud palju inimesi, aga ka sellepärast, et rahakott on üks viimaseid asju, mida tahame tuua Jumalale — viimane seeme, mida tahame külvata. Ja siiski ütleb Jumal Mal. 3:10: „Tooge täis kümnes minu kotta, et toidust võiks mu kojas olla, ja katsuge selle läbi mind, kas ma ei võta teile taevahuikisid lahti teha, ja õnnistust teile välja puistata, seni kui liiakis saab.“ Hoolimata meie vastu-vaisteist ja ettekäändeist, leiame sama õpetuse ka Uuest Testamendist. Jumal lubab anda suuremaid õnnistusi, kui meie enam temale anname. Apostel ütleb „pange tähele“ ja Jumal prohveti läbi „katsuge mind“. Miks meie ei teeks seda. Miks meie ei annaks Jumalale, et tema annaks ka meile. Näüd, ühenduses eneseärasalgamisega, on meil eriline võimalus anda ainelisi andeid, aga andem ka iseenid täielikumalt temale, et saaksime täielikumaid õnnistusi kõiges.

Ülendatud ausse.

Kindral Evangeline Booth juhatas neljapäeval, 29. sept., sõja kriitilisel ajal, rahvusvahelise kadetkooli tavalist neljapäevakoosolekut Camberwell Citadels Londonis. Inimesed, kes täitsid saali, näisid algul olevat väga väinud ja rahutud. Vanad usustärkeid lauld kergendasid siiski meeleolu, ja kui kindral tõusis kõnelema, oli tal kõikide jagamatu huvi.

Kindral puudutas oma kõnes rahvusvahelist kriisi, mis oli kõikide mõtetes. „Meie südamed ei tea mingid piire,“ ütles ta. „Meie tunneme kõikide häda, just nagu oleks see meie oma. Kui me tõuseme üles usutiivul, siis me ei kao- ta teisi oma silmist, vaid me tungime läbi udust, mis las- kub meie kohale. Meie otsime ja leiame elavat Jumalat, kõi- ge maailma Jumalat.“

Siis kindral läks üle teisele ainele, rääkides iga inimese isiklikust probleemist ja iga- ühe isiklikust vastutusest. Ta seadis igaühele küsimuse: Mida teed sina?

Palvekoosolek muutus tõsi- seks palvevõitluseks, ja um- bes viiskümne nimest võt- sid vastu kutset tulla kahe- t-singlile.

Kindral oli ka kaasas ja kõ- neles koosolekul, mida peeti Claptonis, Londonis, ohvite- ridadele.

Ühel teisel samasugusel koosolekul kõnelesid staabi- üle ja proua McMillan.

Komandörleitnant Richard Griffith on saanud kutse koju.

Nagu teatatakse rahvusva- helises peakorterist Londo- nist, sai kindrali erasekretär, komandörleitnant Richard Griffith, äkilise kutse koju lühikesel külaskäigul Bristolisse. Komandörleitnant on sündinud Londonis, Ontarios, Kanadas, ja sai ohvitseriks aastal 1894. Juba siis, kui kindral Evangeline Booth oli töö juhatajaks Kanadas, um- bes 40 aasta eest, valis ta koju läinud komandöri oma erasekretäriks, millises teeni- tustes ta oli kuni oma sur- mani. Komandörleitnandi äki- line äranime tähendab kind- lasti kindralile suurt kaostust.

Tallinna I korpuse sõdur Marie Hendrikson ülen- datud ausse.

kaasas koosolekul ja tunnis- tas rõmüst, mida ta omas Jee- suses.

Pühapäeval, 9. okt. kogu- sime keskhaiglasse tema puu- särgi juures. Major C. F. Dahl kõneles 2. Kor. 5. peatüki alu- sel sellest, et kui meie maine telkhoone maha kistakse, on meil elamu Jumala juures, ku- hu pääsevad kõik need, kes on teinud ettevalmistust sel- leks siin maailmas ja pesnud oma riided Talle veres ning võtnud vastu Jumala pääst- mise.

Neljapäeval, 13. okt. olid kogunud sugulased ja sõbrad, et saata teda viimsele puhku- sele. Korpuse juhataja rääkis Ilm. 7:9-17 üle, kuidas need, kes tulevad suurest viletsu- sest ja on pesnud oma riüid Kristuse veres, kogunevad Ju- mala aujärje ees, kus on möö- das kõik nälj ja janu, ja Ju- mal pühib ära kõik pisarad nende silmist.

Järgmisel pühapäeval peeti mälestuskoosolekul, mil mit- med seltsilised said tunnistada õe mälestustest ja mõjust ne- de elule. Nende hulgas oli ka

Endised puduloomadevargad — nüüd pääs: esonoomikandjad.

Hiljuti püstitati Ida-Aafri- kas väikeses Ngong lin- nas suurem Päästearmee ehitus. Kohalik rahvas oli kord kuulsa Kenya kolonii kangelased, ja ühtlasi suu- red karjavad. Näüd on tekkinud õitsev armeekorpus, ja kui selle liikmed liiguvad edasi, otsides oma karjale uusi rohumaid või paremat põldu oma vilja kasvatamiseks, siis nad võtavad endaga ühes päästesõnumit ja algavad uue Armee töökeskusega, oodates, et mõni ohvitser saaks sinna oma käsituse ja töö saaks ametlikult avatud.

Mitme aasta jooksul oli Ken- nya kasvatuskodus trumm ja vileorkester, kuna nüüd on organiseeritud esimene puhk- pilliorkester, mis koosneb ka- hekümnest noorest poisist. Hiljuti nad mängisid esma- kordselt avalikkuse ees, ja said suure imetlemise osali- seks aafriklaste poolt, kuna isegi valged peatasid oma söi- dukuid kuulamiseks.

„SÕJAHÜÜ“ VÕISTLEJATE

Nr. 110 — september 1938.

Ohvitserid:

Kapl. M. Heimonen 103, kapl. A. Temmen 67, leitn. A. Höbelaid 51, kapl. H. Eimann 59, prvt. H. Olo 50, kapl. K. Nurmela 39, kapl. M. Brees 30, pr. kapl. I. Nurmela 25. Allohvitserid ja sõdurid: Seers. F. Leemann 70, sõd. H. Cle- vain 50, envõl. L. Bakul 40, seers. J. Kanter 35, seers. Rattik 25, is. I. Silver 25, seers. E. Viikman 15, k. k. Th. Lappard 25.

„SÕJAHÜÜ“ VÕITLEJATE

Piiblitekstid novembrikul.

Joh. ev.	15. T.	5: 1—9
1. T. 1: 1—18	16. K.	5:10—18
2. K. 1:19—34	17. N.	5:19—29
3. N. 1:35—42	18. R.	5:30—47
4. R. 1:43—51	19. L.	6: 1—15
5. L. 2: 1—12	20. P.	6:16—27
6. P. 2:13—25	21. E.	6:28—40
7. E. 3: 1—8	22. T.	6:41—59
8. T. 3: 9—21	23. K.	6:60—71
9. K. 3:22—36	24. N.	7: 1—13
10. N. 4: 1—14	25. R.	7:14—31
11. R. 4:15—26	26. L.	7:32—53
12. L. 4:27—38	27. P.	8: 1—11
13. P. 4:39—45	28. E.	8:12—26
14. E. 4:46—54	29. T.	8:27—47
	30. K.	8:48—59

Palveaind.

- November 6. Austraalia ja Uus-Meremaa.
- 13. Meie erus olevad ohvitserid.
- 20. Kõik, kes on vaecuses või haiguses.
- 27. Kõik, kes mõjutavad kaasinimesi sõnaga ja kirjaga.

neid, keda õde Hendrikson oli juhatanud Jumala juurde ja aidanud neid õigele teele. Oh, et armsa õe rõõmus ja lootus- rikas meel oleks heaks eeskujuks ka jätkuvalt, ehk küll ta ise on juba läinud parramesse koju.

Seltsiline, hinga rahus kuni ülestõusmiseni! Meie kohtume rahumal. Mida sa tegid, te- gid sa südamest.

1.

1. Astu töö eest, vaenlast võida väes. Päästja vere sees jõud sul oin! Kõlpi tõstame, vahvalt võitleme. Jumal ise viib meid võidule.

Koor: Üles, julgelt, ühine me sõta. Meie lipu kõrgel! tõstame! Rõõmsalt, vahvalt hüüdkem: hosianna! Lahingusse kindlalt astume.

2. Julgelt edasi, saame võidule, Tema võotus kindlaks jääb. Jumal saadab meid, Tema päralt võit, Tõst-kem ristilipu kõrgele.

3. Kõigevägevam, Isa auuline, kuule palvehääli, ära meid! Pärast võitlust me koju jõuame, Saame hingata Su riina na'al.

2.

1. Tahad tunda Jeesust, tema rahu maitseda? Tahad eluteed ta jälgis kõnida? Tahad, et su raskused ja koormad kannaks ta, Usalda end temale.

Koor: Su patud puhtaks saavad vere sees; Ta väge saad, kui käid ta jälgedes; Kui vaimu-jõud sind täidab, Oh siis näed: õnnis, auuline on käia ristiteed.

2. Tahad olla õnnis, oh siis kuule tema hääli. Anna Jeesusele tahtmist, mõtteid, meelt. Siis su hing voolab taevarahu üleväl — Usalda end temale.

3. Tahad Jeesusele vastu minna pilvedes, Armu peale looja kõigis võitlustes. Tahad võitjuna kord aaga seista trooni ees? Usalda end temale.

3.

1. Mu Päästja mind otsis Kõll orus, kitsal teel. Ta leidis mind, ja päästis veel, Oh mis auuline, auuline päev.

Koor: Mind otsis ja leidis, Kui olin pime ja abita. Ta otsis ja leidis, Milline auuline päev.

2. Ta nägi minu hinge, mis mures pattudest. Kõik koormad võttis südamest, Oh mis auuline, auuline päev.

3. Mu pattu, veripunast, Ta üsna kaotas. Mind uude elu juhatas, Oh mis auuline, auuline päev.

4.

1. Ütle, kuidas jääda ma võin Puh-taks Jumala pilgu ees? Ütle, kas on abil küll seks, Kes võib sõidant pa-randada mul? Ütle, kas võin vabasta ma Nüüd hinge ta abelaist veel? Kas ma vabaks saada veel võin, Miks patu ma tegema pean?

Koor: ;; Lumeist valgemaks ;; Talle vert puhtaks mind teeb, Et valgemaks kui lumi ma saan.

2. Kas mu Jeesus mõnda vaid lüeb, Ja ei alla pattudest mind? Kas mu hiidul siin vastust ei saa, Kas ma praegu just vabaks saan? Oh, mu Jumal, vägevaim sa, Suur jõud on veel olemas sul. Nüüd ma usun, tunnen ka siin, Et vastatud palvele mul.

5.

1. Mul ütle, mis tähendab see kutse, Mis kuulda saadasti sin. Kõigis maades vali hiidul seek kõlab: „Val-mis kõik, oh tule nüüd!“

Koor: Vaim ja pruut sulle „Tu-le!“ ütlevad. Kes seda kuuleb, tulgu ka. Oh jaanuevad, tulge kõik Ja võtke eluett!

2. Oh taevane vägev pulmakute, Mis Isa saatnud patustel, Oma rik-kalku laua juurde Ast valmistanud neil.

3. Sest tulge kõik, vaesed kui ka rikkad, Kel raske sõida, tulgu ka. Tulge, usmatud ja usus õiged, Ta teid tahad alidada.

4. Sest täna veel võta Isa heldust, Mis praegu pakutakse sul, Homme üks võib olla juba lukus. Kes sealt tahaks puududa?

Laulgem rõõmuga,

sest „Jehoova on suuri asju meile teinud“.

6.

1. See, kes tunneb Jeesust, imeväge näeb, Rängemates võitlusteski võit-jaks jääb Tõotused ta sõnas — kal-just kindlamad. Imetähed usu läbi sünnivad.

Koor: Võitu, võitu, vereväes on võitu. Võitu, võitu Talle vere sees. Meiega on Jumal, ime-jõud on temal. Sõnakuuleli-kud saavad võidule.

2) Ara lase sõjas julgust kaduda, ehk küll pimedusevägi ihvardab. Isa armukäed hädas aitavad, Imetähed usu läbi sünnivad.

3. Kui ka ristitules usku proovi-taks, Kangelane surman jäbb usta-vaks. Isa töotus meile seda kinditab: Imetähed usu läbi sünnivad.

7.

1. Vaimu sõjariistadega ehitud Julgelt võitlusesse astume nüüd kõik, Tema teed kuulutame kõigile, Kuni Jeesus kutsub meid.

Koor: Rõõmaga ülesse, meiega hõi-sake. Austage, kiitke nüüd, Kandleid Jeesul kõlgu! Ai-nult lauldes edasi me jõuame, Jumal annab meile elu igavest, Astuge me ridadesse võitlema, Kuni Jeesus kut-sub meid.

2. Tema sõnaväes me välja astume, Selle lipu all me rahvast kogume, Tema risti ikka rõõmsalt kanname, Kuni Jeesus kutsub meid.

3. Ikka edasi, me vürst on meiega, Tõda kuuleme, ta meid ei jätta ka, Ikka (dasi ehk saadan vihane, Kuni Jeesus kutsub meid.

4. Jeesus ise üksikord kodusse meid viib, Päike ilialgi seal enam looja läe, Pärast võitlust võitjaroõmu pärima, Kuni Jeesus kutsub meid.

8.

1. Südamst laulgem Jeesusele, Elu ta ohvriks toonud kõigile. Surmaga meie süüd kustutas, Ristil kõik lu-nastas.

Koor: Surma, patu Jeesus võitnud on, Üles tõusnud võiduvürstina. Päästmise lähte avand. Ta Meil' oleluba toonud.

2. Meie eest surma astusid Sa, Armastust, eu andsid meil' ka. Viim-ne tund vaevas Sind hirmus piin. Üksinda olid siin.

3. Au sisse läksid — halleluuj. Kiit-us nüüd oigile Issandale! Laulame kiitust Jeesusele, Mäed, künkad, hõi-sake!

9.

1. Tõõta, õõ ligi jõuab. Alga kui hommik veel, Tõõta nüüd väsimata Suure hoolega. Tõõta, kui päev on palav, Raskusi kannata. Tõõta, õõ ligi jõuab, Päike looja lüeb.

2. Tõõta, õõ ligi jõuab, Päike veel paistmas on. Tarvita iga aega, õõ on varsti käes. Rutta, et vihud korjad Taevasse aita sa. Tõõta, õõ ligi jõuab, Pea saad puhata.

3. Tõõta, õõ ligi jõuab, Aeg on nii lähike. Tõõta, kui näed veel valgust; Päev on ju lõppemas. Alati teda teeni, Kes su eest surma läind. Tõõta, sest viimaks palka Saad kord üleväl.

10.

1. Mina leidsin kauni õie, Mida kaua ju otsnud ma. Enne kindsin päevad ja õõdki, Kui silme ees sä-tendas ta.

Koor: Kui taimed, mis kasvavad müürlil, nii Päästja, su rin-male jääb. ;; Eh! ial, ei ilai ma jätta või sind. ;;

2. Ta on kõrgist õitest kenam, Tema sõnadab pimedas ka. Ja ta rõõmustab sõidant veel enam, Kui maailma varandus kõik.

3. Sõber, oled juba leidnud Selle kaunima lillede seas? Ta on kaunim kui kuld ja teemant, Kõik elu ta lõh-navaks teeb.

4. Jeesus on mu kauniks roosiks. Ta nimi on Saaroni õis. Ta on siida-mel väärtuslik vara. Kas sullegi kal-likis ta saand?

11.

1. Räägi, oh armas Issand, räägi sind kuulen ma! Teha su tahtmist tahan, Issand, mind õpetal! Kui tur-mides ma murtud, Su poole hüüan ma, Rahu ja rõõmu leian Sa võid mind troostida.

Koor: Räägi nüüd armastuses, Issand, mu vastu sa, Troosti mind kurvatuses, Tormid kõik valgista. Vaata, su risti ette põrmusse vajun ma, Paranda murtud sõidant, troosti ja juhata.

2. Tuhanded hääled hüüavad: Iss-and, oh hoia mind, Et siin maailma matus kuulaks ma ainult sind. Sa üksik üht mind läbi ja õigest juhataid. Sa mu mul oled ligi, kahju ei kardma ma.

3. Kuulasin tihti teisi — kõik nad nad mind petsid siis; Võideldes hädas, mures, leidsin end unustud. Nüüd tahan risti kannata, okasteed kõnida, Tervelt end sulle anda, ja sinust õppida.

4. Olen kord otsustanud, Issand, sin elada, Ja sinu pühis jälis alati astuda. Siiruta kiit mul, Issand, kui laintes vajun ma, Et võin sul vilja kanda, ainult sind austada.

KOORID.

1. Sest täielist päästmist ;; ja ra-hu, mis jääb ;; Sa Issandalt saad. Jah täielist päästmist ja rahu, mis jääb, Sa vabalt temalt saad.

2. Meil võitlev Jumal, meil võitlev Jumal, Kui vihasst vaenlast ründame. Me peame võtma, me peame võitma, Sest Issandas kõik sõdime. Jah hal-laluja, jah halleluuj, On äge võit-lus kaunis ka. See saab kord palka, see saab kord palka, Kes ustavalt jääb võitlema.

3. Auline Kolgata, Auline Kolgata. Seal võlad kõik maksti ja andestust sain. Auline Kolgata!

4. Jeesus auuliselt päästis mind. Jeesus auuliselt päästis mind. Ta aha-lad murtis, mis sidusid mind. Jeesus auuliselt päästis mind.

5. Mina rändasin kaugel kõrvetel, Kaugel maal, tühjal maal. Kuid Jee-sus otsis mind armuga. Oh see päev, õnnis päev!

6. Jeesus on mu rõõm, Jeesus on mu rõõm. Jeesus on mu laul ja rõõm! Jeesust tahan ma ikka meelstap teenida. Jeesus on mu laul ja rõõm.

Ainuke tee.

Keege kuulus reisiija jutus-tal, et ta kord ühes oma seltsilistega katsumud ronida ühele Sierra Nevada tipule. „Peale rääkimata pingutusi, hädaohte ja raskusi õnnestus meil lõpuks ronida üles vii-masest järvest kaljust ja oli-me viimaks mäetipul, ainult selleks, et leida sealt vaid rattajälgi ja jäänuseid vaba-õhupidustusest.“ Oleks ta läi-nud mäele teiest küljest, oleks ta leidnud mugava tee kuni tipuni. Sierrale viis kaks teed. Taevasse viib vaid üks. „Ükski ei tule Isa juurde mi-nu, kui Minu läbi.“ (Joh. 14:6) Ja ometigi on see kerge.

Tuttav kirjutajaga.

Keege härra kuulis kord lõunalaual, kuidas üks daam tunnistas oma usust piiblis. Ülbelt ütles härra: „Ega teie ei mõtle sellega, et teie tõesti usute seda, mis on kirjutatud piiblis?“ — „Ja, kindlasti teen ma seda; teie mõistate, ma olen tuttav selle kirjutajaga.“ — „Aga see on igavene elu, et nad tunneksid sind, ainult tõelist Jumalat.“ (Joh. 17:3)

Kes saatis banaane?

Mülleri lastekodu 1906. aastarandes leidub järgmine näide auulisest palvekuulmisest: „Mitme päeva jooksul olin mõelnud, kuidas võiksin anda lastele midagi erakordset härra Mülleri saja aasta sünnipäeva mälestuseks, peale hariliku tordi, mida lapsed said tavaliselt nenne aastalistel mälestuspühadel. Mõlesin anda igapähele ühe banaani, kuid 2000 banaani ei maksa nii vähe. Hommikul otsustasin minna ja küsida järele, kui palju maksaksid nii palju banaane, et näha, kas meie rahast jätkuks nende ostmiseks. Kergesti võib kujutleda minu rõõmu, kui varsti peale seda sain teada, et keegi banaani-imporetterija saanud meile banaane. Üle lugedes meil, leidmise saadetises olevat üle 4000 banaani. Nii said siis meie lapsed, Jumala headuse läbi, kaks banaani ühe asemel, mida mina mõelnud.“ Jumala and on ülevõlnud ja palju suuremad kui meie oskame soovida enestele.

Levitage „Sõjahüüdu“!

Ilumisaeg 29. oktoobril 1938. Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther. Väljaandja: Päästarmee.